รายการ “สตรีที่มีความหวัง”

รายการที่ 561 การรับบุตรบุญธรรม – เรื่องของแมรี่

พิมพ์ไสว: ดิฉันรู้เรื่องที่ดิฉันถูกรับมาเป็นบุตรบุญธรรมตอนที่ดิฉันอายุ 8 ขวบ ตอนนั้นดิฉันโตพอที่จะเข้าใจได้บ้าง แต่ก็ยังคงเป็นเรื่องยากที่จะยอมรับ และยังทำให้ดิฉันรู้สึกสับสนมาก เรื่องนั้นเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากมายในชีวิตขณะที่ดิฉันกำลังเติบโตขึ้น

บัวขาบ: สวัสดีค่ะ ขอต้อนรับเข้าสู่รายการ สตรีที่มีความหวัง ดิฉัน ดร.บัวขาบ รองหานาม ค่ะ เราเฝ้ารอคอยที่จะให้ถึงเวลาที่เราจะมาอยู่ด้วยกันกับคุณผู้ฟังในวันนี้

แอน: และดิฉัน ศศิธร สุขสิงคลี ค่ะ ดิฉันสงสัยว่า การรับเด็กมาเป็นบุตรบุญธรรม เสมือนสมาชิกในครอบครัวนั้นคืออะไร เพื่ออะไร และเด็กมาจากไหนกันค่ะ

บัวขาบ: บางที อาจจะเป็นการรับลูกของคนอื่นมาดูแล เพราะเด็กคนนั้นเป็นเด็กกำพร้า หรือบางคนเป็นลูกของสมาชิกในครอบครัว หรือลูกของเพื่อน หรือแม้กระทั่งเป็นเด็กที่คุณไม่รู้จักว่าพ่อแม่ของเขาเป็นใคร

ไม่ว่าจะสถานการณ์ใดก็ตาม การรับบุตรบุญธรรมมาเลี้ยงนั้น เราจะต้องให้ทั้งการดูแลทางกายและให้ความรักจากใจของเราให้มากๆเพื่อดูแลเด็กคนหนึ่งให้เติบโตอย่างอบอุ่นได้แม้ว่าไม่ใช่ลูกของเราก็ตามค่ะ

วันนี้ คุณกุ้ง และ คุณพิมไสว มาร่วมพูดคุยกับเราในรายการด้วยค่ะ ขอต้อนรับสุภาพสตรีทั้งสองท่านค่ะ

กุ้ง/พิมไสว: ขอบคุณค่ะ

บัวขาบ: คุณกุ้งคะ เราอยากจะขอให้คุณเล่าเรื่องของคุณเอง กรณีที่รับเด็กมาเป็นบุตรบุญธรรม ให้เราฟังเพิ่มเติมจะได้ไหมคะ

กุ้ง: ได้แน่นอนค่ะ ดิฉันยินดีที่จะเล่าให้ฟังค่ะ

แอน: แต่ก่อนที่จะฟังเรื่องของคุณกุ้ง ดิฉันมีบทเพลงคุ้นหูบทหนึ่งที่พวกเราส่วนใหญ่รู้จักมาให้ฟังกันค่ะ

เพลง: *Happy Birthday to You* (**แอน** ร้องเพลง)

บัวขาบ: คุณผู้ฟัง ที่รักค่ะ วันนี้ถือเป็นวันคล้ายวันเกิดของคุณกุ้ง ซึ่งคุณแอนได้ร้องเพลงเซอร์ไพร์สไปเรียบร้อยแล้ว วันเกิดถือว่าเป็นวันสำคัญมากสำหรับเราทุกคน แต่บางคนอาจจะปล่อยให้อีกปีหนึ่งผ่านไปโดยไม่ได้คิดถึงมันมากนัก หรือแม้กระทั่งบางคนเองก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองเกิดเมื่อไหร่

กุ้ง: ใช่ค่ะ การฉลองวันเกิดของของแต่ละคนจะแตกต่างกันไป เมื่ออยู่ในวัฒนธรรมที่ต่างกัน แน่นอนว่าการเกิดมาของเด็กคนหนึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่พิเศษที่สุด สำหรับคุณพ่อคุณแม่และครอบครัว

แอน: เพราะเด็กๆทำให้เรายิ้มได้ และเราก็อยากจะโอบกอด ให้ความรักเขาไว้ตลอดใช่ไหมค่ะ

กุ้ง : ใช่ค่ะเด็กที่เกิดทุกคนย่อมได้รับความรักและการต้อนรับอย่างดี บางครอบครัวเลี้ยงฉลองใหญ่โต และเมื่อถึงวันครบรอบวันเกิดงานเลี้ยงฉลองก็ถูกจัดขึ้นอย่างมีความสุข แต่สำหรับเด็กบางคน ไม่มีแม้กระทั่งเค้กหรือการจัดงานเลี้ยงฉลองใดๆ วันเกิดอาจนำมาซึ่งความเจ็บปวดหรือความสับสนเข้าสู่ห้วงลึกของหัวใจ

บัวขาบ: จริงค่ะ คุณกุ้งช่วยเล่าให้เราฟังต่อได้ไหมค่ะ

กุ้ง: ดิฉันคิดว่า เวลาคนที่อยู่รอบตัวเราเลี้ยงฉลองวันเกิด แต่หากมีบางคนไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับตัวเอง ว่าเกิดวันไหน พ่อแม่เป็นใคร และมาจากไหน ก็คงจะเป็นเรื่องน่าเศร้าใจอย่างมากค่ะ

แอน: ดิฉันแน่ใจว่า นั่นถือเป็นเรื่องที่น่าเศร้าและสงสารมากค่ะ

กุ้ง: เราทุกคนต่างก็อยากรู้ว่าเรามาจากไหนและเราจะไปไหน สำหรับเด็กที่ได้รับการอุปถัมภ์หรือรับเป็นลูกบุญธรรม ก็อาจจะมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวันที่เกิดของเขา ซึ่งเป็นเรื่องยากสำหรับเขาที่จะเข้าใจ พวกเขาอาจจะมีคำถามเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่างๆมากมาย...แต่กลับไม่เคยได้รับคำตอบเลย

แอน: ขอต้อนรับการเข้ามาสู่รายการสตรีที่มีความหวัง ตอนนี้เรากำลังพูดคุยกับคุณกุ้ง ค่ะ ฟังจากที่คุณกุ้งแล้วพูดดูเหมือนคุณจะรู้เรื่องเกี่ยวกับเด็กกำพร้าหรือการรับบุตรบุญธรรมไม่น้อยใช่ไหมค่ะ...

กุ้ง: ใช่ค่ะ คุณแอน ดิฉันและสามีมีลูกสาวคนหนึ่ง ต่อมา เรามีความรู้สึกว่า พระเจ้าต้องการให้เรารับลูกบุญธรรมคนที่สองมาเลี้ยง เราจึงให้คนอื่นรู้ว่า เราอยากจะรับบุตรบุญธรรม และเราก็เริ่มต้นที่จะกรอกเอกสารที่จำเป็น สำหรับการขอรับบุตรบุญธรรม

มีคนเล่าให้เราฟังว่า เขามีญาติคนหนึ่งตั้งครรภ์ทั้งที่ยังเป็นเด็กวัยรุ่น และไม่สามารถเลี้ยงดูลูกได้ เพราะเธอต้องกลับไปเรียนหนังสือ นับแต่นั้นมา พระเจ้าทรงเปิดหนทางแก่เรา และเราได้ดำเนินการต่อ...แต่ขั้นตอน การรับบุตรบุญธรรมต้องใช้เวลานานทีเดียว แต่มันก็สิ้นสุดลงเมื่อลูกสาวคนที่สองหรือบุตรบุญธรรมที่เราจะรับเลี้ยง

นั้นมีอายุหนึ่งขวบครึ่งแล้ว เราตื่นเต้นมากที่จะมีลูกสาวอีกคนหนึ่งมาอยู่ในครอบครัวของเราค่ะ

แอน: หลายคนรับเด็กมาเป็นบุตรบุญธรรมด้วยเหตุผลที่แตกต่างกันหลายอย่างใช่ไหมคะ

กุ้ง: ใช่ค่ะ พ่อแม่แต่ละคนก็มีเหตุผลหลายประการที่รับบุตรบุญธรรมมาเลี้ยง

แอน: ก่อนหน้านี้ ดิฉันได้ฟังเรื่องราวจากคุณลัดดาว่า เธอและสามีของเธอรับเด็กกำพร้าชายหญิงสองคนมาเป็นบุตรบุญธรรม เด็กทั้งสองมีหน้าตาที่แตกต่างจากคุณลัดดาและสามีของเทอมาก แต่เด็กทั้งคู่ก็ได้รับความรักเท่ากับลูกแท้ๆคุณลัดดาเอง ตอนที่พวกเขายังเป็นเด็กและอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ที่นั่นไม่มีเจ้าหน้าที่มากพอที่จะดูแลพวกเขาอย่างเหมาะสม แต่เจ้าหน้าตั้งใจเลี้ยงดูและเอาใจใส่ความต้องการทางกายของพวกเขาอย่างดีที่สุด แต่พวกเขาไม่มีอ้อมแขนมากพอ ที่จะกอดให้ความอบอุ่นและหอมแก้มพวกเขา ฉะนั้นเด็กพวกนี้จึงไม่ได้รับความรักพื้นฐานที่จำเป็นค่ะ

ขณะที่คุณลัดดากำลังรอคอยรูปภาพของเด็กๆเหล่านั้นก็ส่งมาถึงคุณลัดดา แววตาของเด็กๆในรูปนั้นทำให้คุณลัดดาเศร้าใจมาก และลูกสาววัยห้าขวบของเธอพูดขึ้นว่า “น้องสาวของหนูจะยิ้มเวลาที่เขา เข้ามาอยู่ในบ้านของเราใช่ไหมคะแม่”

เด็กกำพร้าที่ชื่อ หลิน เธอไม่ได้ยิ้มมาเป็นเวลานาน สำหรับเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆที่ต้องถูกพรากจากแม่ของเขาเมื่อมีอายุแค่สองขวบคงเป็นเรื่องที่เสียใจไม่น้อย ไม่มีใครรู้จริงๆว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ แต่หน่วยงานที่ดำเนินเรื่องการรับบุตรบุญธรรมของหลินบอกว่า เป็นเพราะหลินและน้องชายที่เพิ่งคลอด แม่ของเขาทิ้งพวกเขาเพื่อว่า พวกเขาจะมีอาหาร เสื้อผ้า การศึกษา และโอกาสที่จะมีคนรับไปเป็นบุตรบุญธรรมในครอบครัวที่รักพวกเขา

แต่สิ่งที่หลินรู้ก็คือ มีอยู่วันหนึ่ง แม่พาเธอกับน้องชายไปที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าและทิ้งพวกเขาไว้ที่นั่น...ใช่ค่ะสถานเลี้ยงกำพร้า มีอาหารและเสื้อผ้า แต่ไม่มีใครรักพวกเขา สิ่งที่เกิดขึ้นกับหลินช่างเป็นเรื่องน่าเศร้า กี่ครั้งที่เด็กผู้หญิงตัวน้อยที่น่ารักคนนี้ ต้องร้องไห้คนเดียวจนหลับไปพร้อมกับความรู้สึกโหยหาอ้อมกอดของแม่ของเธอ ช่างเป็นเรื่องท่าเศร้าใจและน่าเห็นใจมากค่ะ

กุ้ง: ใช่ค่ะ...เพราะเราไม่ตกอยู่ในสถานการณ์แบบหลิน เราจึงไม่รู้จริงๆว่า เด็กคนหนึ่งต้องผ่านอะไรมาบ้างก่อนที่จะมีคนรับไปเป็นบุตรบุญธรรม ดังนั้น เมื่อเด็กรู้ตัวว่า เขาถูกรับมาเป็นบุตรบุญธรรม จึงเป็นเรื่องสำคัญมากที่เขาจะรู้ว่า เขาไม่ได้อยู่โดดเดี่ยวลำพังคนเดียว...และเรารักเขาเสมือนเป็นลูกแท้ๆของเรา

และเราเองก็ต้องเตรียมใจที่จะต อบคำถาม ของเด็กที่รับมาเป็นลูกบุญธรรมเสมอ พวกเขามักถามว่า พวกเขามาจากไหน พ่อแม่คือใคร แม้ว่าเป็นเรื่องที่ไม่มีใครรู้จะอย่างไรก็ตาม คุณพ่อคุณแม่บุญธรรมต้องค่อย ๆ บอกพวก

เทอเสมอว่า ไม่สำคัญว่าหนูเป็นใคร มาจากไหน ตอนนี้ หนูคือลูกของเราและเราเป็นครอบครัวเดียวกันจ๊ะ นี่คือคำตอบที่ดีที่สุด ที่จะช่วยเด็กให้มีจิตใจที่ดีขึ้นได้ แต่เด็กบางคนที่มีสภาพจิตใจแย่ เมื่อเขารู้ ว่าเขาถูกรับมาเป็นบุตรบุญธรรม เขาอาจจะมีความขัดแย้งเกิดขึ้นในใจ เขาไม่ต้องการที่จะแตกต่างจากคนอื่น และไม่ยอมรับความเป็นจริง กรณีนี้ควรดูแลอย่างใกล้ชิดไม่ให้ห่างสายตานะค่ะ

บัวขาบ: ตอนนี้เราอยู่ด้วยกันในรายการสตรีที่มีความหวัง และวันนี้เรากำลังพูดคุยกับคุณกุ้ง เกี่ยวกับการรับบุตรบุญธรรมและการดูแลเด็กที่ไม่ใช่ลูกแท้ๆ ค่ะ ดิฉันสงสัยว่า คุณกุ้งกำลังเลี้ยงดูเด็กที่ไม่ใช่ลูกของตัวเองใช่ไหมค่ะ แล้วการเลี้ยงดูเป็นอย่างไรบ้าง ยากหรือเปล่า หากเด็กคนนั้นเคยทนทุกข์ทรมานทางกายมาก่อน ก่อนที่เขาจะมาอยู่กับคุณ ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยค่ะ

กุ้ง: ใช่ค่ะ เด็กทุกคนไม่เหมือนกัน เราจำเป็นต้องตอบสนองความต้องการทางกายและใจของเขาค่ะ อย่างเช่น ที่พักอาศัย อาหารและของเล่น ความรักความอบอุ่น ไม่ว่าจะตอนนี้หรืออดีต เขาก็มีปฏิกิริยาตอบโต้และหวาดกลัว เช่น ร้องงอแง ไม่พูดไม่จา ขว้างปา สิ่งของ เมื่อเขาไม่ได้ในสิ่งที่เขาต้องการ ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ไม่ดีนัก แต่ที่เขาแสดงออกมาอย่างนี้เป็นเพราะเขากลัวและหวาดระแวงว่า จะ ไม่ได้รับความรักค่ะ

แอน: เขาจะมีปัญหาด้านพฤติกรรมแบบไหนคะ คุณกุ้ง

กุ้ง: อย่างลูกสาวตัวน้อยของเรามีปัญหาทางอารมณ์ที่รุนแรงค่ะ ก็เหมือนเด็กทั่วไปนะค่ะแต่มีพฤติกรรมบางอย่างที่แตกต่าง คือ เขามักเอาอาหารไปซ่อน – เพื่อความแน่ใจว่า จะไม่มีใครแย่งไปได้

แอน: คุณกุ้งคงจะต้องทำให้เขามั่นใจว่า เขาจะได้รับความรักและปลอดภัยเสมอใช่ไหมค่ะ...

กุ้ง: ใช่ค่ะ และเราต้องมีกฎของบ้านที่ชัดเจน เพื่อความถูกต้องและเรียบร้อยภายในบ้านค่ะ

แอน: จริงด้วยค่ะ เด็กๆจำเป็นต้องรู้ว่า อะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้องและดีสำหรับพวกเขา และอะไรที่ไม่ควรทำ กฎเกณฑ์หรือข้อห้ามจะทำให้พวกเขารู้สึกได้รับความถูกต้องยุติธรรมใช่ไหมค่ะ

กุ้ง: ค่ะ เด็กทุกคนชอบท้าทาย และทดสอบดูกฎต่างๆ เด็กที่รับมาเป็นบุตรบุญธรรมอาจท้าทายหนักกว่าหน่อย เพียงแค่ต้องการความแน่ใจว่าพวกเขาจะยังคงได้รับความรักหรือเปล่า ในฐานะผู้ปกครองหรือผู้ดูแล นี่อาจจะเป็นเรื่องน่าปวดหัว เลยทีเดียวค่ะ

แอน: และเมื่อที่ความต้องการทางกายขั้นพื้นฐานของเด็กได้รับการตอบสนอง...และเขารู้สึกปลอดภัยแล้ว...เขายังต้องการความรักด้วยใช่ไหมคะ

กุ้ง: ใช่ค่ะ เราทุกคนต่างก็ต้องการความรัก ต้องการให้คนอื่นเข้าใจและยอมรับเราอย่างที่เราเป็น เด็กที่ถูกรับมาเป็นลูกบุญธรรมหรือเด็กในความอุปถัมภ์อาจจะจำเกี่ยวกับอดีตได้ไม่มากนัก แต่เขาอาจมีความรู้สึกทางอารมณ์เกี่ยวกับการสูญเสียอยู่ลึกๆข้างใน...เป็นความรู้สึกที่แม้แต่ตัวเขาก็ไม่เข้าใจตัวเอง ที่สำคัญมากๆคือ ขณะที่เด็กโตขึ้น ให้เวลาเพื่อให้เขาได้พูดคุยเกี่ยวกับความรู้สึกของเขา และตอบคำถามที่เขาอยากถาม เป็นการส่วนตัวเพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้เขาถามคุณถึงสิ่งต่างๆที่อาจซ่อนอยู่ลึกๆในใจของเขา

คุณจำเป็นต้องอดทนมากๆเพื่อช่วยเขาให้เข้าใจและยอมรับสิ่งที่เกี่ยวข้องกับอดีต..ในขณะเดียวกันเขาจะรู้ว่า คุณรักเขามากแค่ไหนค่ะ

บัวขาบ: พระเจ้ามักจะมีวิธีนำสิ่งที่งดงามออกมาจากสิ่งที่ยากเสมอคะ หลังจากฟังเพลงนี้ คุณพิม พ์ไสวจะมาเล่าเรื่องของเธอให้เราฟัง เกี่ยวกับการที่ตัวเธอถูกรับไปเป็นบุตรบุญธรรมค่ะ

บัวขาบ: นี่คือรายการ สตรีที่มีความหวัง รู้สึกยินดีที่ได้มาอยู่กับคุณผู้ฟังค่ะ... คุณพิม พ์ไสวคะ คุณรู้ตัวตอนไหนคะว่า คุณเป็นเด็กที่เขารับเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม

พิมพ์ไสว: ดิฉันรู้ตัวอยู่ตลอดเวลาค่ะ ว่า ดิฉัน เป็นเด็กที่เขารับเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม เพราะดิฉันเติบโตขึ้นมากับครอบครัวของญาติฝ่ายพ่อผู้ให้กำเนิดของดิฉันค่ะ ป้าของพ่อบอกว่า ดิฉันเป็นเด็กที่เขารับมาเป็นบุตรบุญธรรม และแม่บุญธรรมรู้จักแม่ผู้ให้กำเนิดของดิฉัน พ่อแม่ของดิฉันมาจากบ้านนอกทั้งคู่ แต่อยู่กันคนละจังหวัด

แม่ผู้ให้กำเนิดของดิฉันแต่งงานแล้วและทำงานอยู่ไกลจากบ้าน แม่รู้ว่าแม่ไม่สามารถกลับไปแถวบ้านของแม่ที่แม่เคยอยู่สมัยที่ตั้งครรภ์ มิฉะนั้นแม่อาจถูกฆ่าตายได้ เพราะเหตุนี้ แม่จึงวางแผนที่จะทำแท้งตอนที่ท้องดิฉัน แต่พระเจ้าทรงยับยั้งแผนการนั้นไม่ให้เกิดขึ้นค่ะ

ในขณะที่กำลังเตรียม ตัวสู่ขั้นตอน การทำแท้ง แม่เผลอหลับและฝัน ในความฝัน มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาหาแม่พร้อมกับเด็กผู้หญิงเล็กๆคนหนึ่ง...และบอกแม่ไม่ให้ทอดทิ้งลูก แม่ตกใจตื่นรีบวิ่งหนีออกจากสถานที่แห่งนั้น ขอบคุณพระเจ้าดิฉันมีชีวิตรอดมาได้เพราะพระคุณของพระเจ้าอย่างแท้จริงค่ะ

จากนั้นแม่ดิฉันส่งดิฉันเข้าไปอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า แต่ไม่ให้ครอบครัวของพ่อรู้ แต่ครอบครัวฝ่ายพ่อตามหาดิฉันจบพบและพาออกมาจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ตอนที่ดิฉันอายุประมาณสามขวบ พ่อของดิฉันอายุยังน้อยมากและตัดสินใจผิดหลายเรื่อง พ่อติดเหล้าจนเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ฉะนั้นดิฉันกลัวพ่อ ดิฉันจึงไม่เคยเข้าใกล้ท่านเลยทำให้เราไม่ค่อยสนิทกัน ส่งผลให้ดิฉันถูกส่งต่อจากครอบครัวหนึ่งไปยังอีกครอบครัวหนึ่ง ดิฉันคิดว่า ไม่มีใครต้องการดิฉันในตอนนั้นค่ะ

ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นในชีวิตดิฉันยังคงดำเนินต่อไป แต่ยังไม่พอสำหรับความเจ็บปวดที่มีนะค่ะ... ตอนนั้น คุณป้า ที่เป็นเหมือนกับคุณแม่แท้ๆของดิฉัน มารับดิฉันที่โรงเรียน คุณป้าดูไม่ค่อยดีเลย คุณป้าเกิดอาการหัวใจวายและเสียชีวิตในวันนั้นทันที ดิฉันมีอายุได้ 5 ขวบ...และรู้สึกเหมือนสูญสิ้นทุกสิ่ง แต่ในที่สุด หลังจากนั้นสองสามปี คุณป้าอีกคนหนึ่งก็มารับดิฉันไปเป็นบุตรบุญธรรม ตอนนั้นดิฉันอายุ 8 ขวบ

บัวขาบ: เหตุการณ์ต่างๆดีขึ้นไหมค่ะ หลังจากที่คุณป้าอีกคนรับคุณไปเป็นบุตรบุญธรรม

พิมพ์ไสว: อันที่จริง ก็ไม่ได้ดีขึ้นมากหรอกค่ะ...ดิฉันรู้สึกกลัวไม่ปลอดภัยในตอนแรกที่เข้าไปอยู่ ดิฉันมักจะมีอารมณ์โมโหรุนแรง ดิฉันจะโกรธและเกลียดมากๆ ดิฉันสร้างความเดือดร้อนมากมาย เริ่มขโมยของ ดิฉันคิดว่าพวกเขาไม่ได้ต้องการดิฉัน และพวกเขาคงเสียใจที่รับดิฉันเข้ามาอยู่ในครอบครัว พวกเขาคงจะเครียดและอับอายกับพฤติกรรมและคงอยากจะส่งดิฉันกลับไปยังสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

ดังนั้นพวกเขาจึงพาดิฉันไปพบกับนักจิตวิทยา นั่นเป็นช่วงที่สิ้นหวังมากๆในชีวิตของดิฉันในทุกๆด้าน ดิฉันได้เขียนลงในบันทึกประจำวันเกี่ยวกับความรู้สึกของดิฉันว่าเป็นอย่างไร ก็ช่วยได้บ้าง แต่ไม่ทั้งหมด เพราะไม่มีใครที่พูดคุยหรือเข้าใจดิฉันเลย

บัวขาบ: ตอนนั้นคุณอายุเท่าไหร่คะ

พิมพ์ไสว: ดิฉันจำไม่ได้ แต่รู้ว่าเรียนอยู่ชั้นมัธยมค่ะ ซึ่งกำลังอยู่ในวัยที่ต้องการความรักและต้องการได้รับความสนใจจากผู้ชาย ทำให้ครอบครัวของดิฉันสั่งห้ามคบเพื่อนผู้ชายและตั้งกฎที่เข้มงวดมากขึ้น เพราะกลัวว่าจะมีปัญหาเกิดขึ้นตามมาค่ะ

ค่ำคืนที่สิ้นหวังคืนหนึ่ง ตอนที่ดิฉันอายุประมาณ 14 หรือ 15 ปี ดิฉันต้องการปลิดชีวิตตัวเอง...โดยฆ่าตัวตาย แต่พระเจ้าทรงมีแผนการอีกอย่างหนึ่งสำหรับดิฉัน...

คืนนั้นดิฉันเปิดทีวีไปเจอรายการ คริสเตียนรายการหนึ่ง พวกเขากำลังคุยกันเกี่ยวกับความรัก...ดิฉันเลิกฟังไม่ได้ ดิฉันรู้สึกเหมือนกับว่า ผู้ชายคนนั้นกำลังคุยกับดิฉันโดยตรงเมื่อเขาพูดว่า “พระเจ้าทรงรักคุณ” ดิฉันเริ่มร้องไห้ – นี่เป็นสิ่งที่ดิฉันต้องการมากกว่าสิ่งอื่นใด ดิฉันถามพระเจ้าว่า พระองค์มีอยู่จริงๆหรือ ถ้าพระองค์มีอยู่จริงละก็ช่วยแสดงตัวให้ดิฉันเห็นซิ !!

ดิฉันรู้ว่าพระเจ้าได้ยินดิฉัน ดิฉันรู้สึกตัวเบาขึ้น หลังจากนั้นไม่นาน พระเจ้าทรงสำแดงให้ดิฉันรู้ว่า พระองค์ทรงมีอยู่จริง ขณะที่ดิฉันกำลังเดินลงไปตามทางเดินห้องโถงของโรงเรียน ดิฉันได้ยินเด็กสองคนคุยกัน คนหนึ่งพูดว่า “เธอรู้ไหมว่าการประชุมของสโมสรพระคัมภีร์กำลังจะเริ่มแล้ว”

พวกเขาไม่ได้คุยกับดิฉัน แต่เป็นพระเจ้าต่างหากที่คุยกับดิฉัน ดิฉันหมุนตัวกลับและเดินตามพวกเขาไปที่การประชุมนั้น ดิฉันได้พบเพื่อนใหม่หลายคนที่นั่น พวกเขาเอาใจใส่ดิฉันและแสดงให้ดิฉันเห็นมิตรภาพที่แท้จริง พวกเขายังอธิษฐานเผื่อดิฉันด้วย

ดิฉันไปร่วมศึกษาพระคัมภีร์ที่นั่นที่อยู่ในโรงเรียนของดิฉันทุกสัปดาห์...และพระเจ้าเริ่มเปลี่ยนแปลงดิฉัน ความสิ้นหวังในชีวิตดิฉันเริ่มหายไป พระองค์ทรงสำแดงให้ดิฉันเห็นความรักของพระองค์และดิฉันจำเป็นต้องเชื่อวางใจพระองค์อย่างไร

พระองค์ทรงสอนดิฉันว่า มีความบาปอยู่ในโลกนี้ ...มีคนไม่เชื่อฟังพระเจ้า ดิฉันได้เรียนรู้ว่า คนจะทำความผิดที่ส่งผลกับตัวคุณ...ซึ่งคุณไม่สามารถควบคุณได้ แต่คุณสามารถเป็นคนหนึ่งที่จะเปลี่ยนแปลงและยุติวงจรการตัดสินใจที่เลวร้ายนี้ในครอบครัวของคุณได้

พิมพ์ไสว: หลายปีมานี้ พระเจ้าทรงจัดเตรียมที่ปรึกษาที่ชาญฉลาดให้ – ผู้หญิงที่เป็นเหมือนแม่และพี่สาว – ที่คอยชี้แนะดิฉันในทางของพระเจ้า มีหลายอย่างที่ต้องทำเพื่อให้การเปลี่ยนแปลงดำเนินไปอย่างต่อเนื่องจากภายในสู่ภายนอก แต่พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ...พระองค์ทรงช่วยดิฉันที่จะเริ่มต้นทำสิ่งต่างๆด้วยวิธีที่ถูกต้อง – ตามวิธีของพระองค์ ค่ะ

บัวขาบ: คุณได้เรียนรู้บทเรียนที่สำคัญมากเกี่ยวกับชีวิต...และเกี่ยวกับพระเจ้าใช่ไหมค่ะ

พิมพ์ไสว: ใช่ค่ะ และตอนนี้ดิฉันเป็นแม่ เป็นครู และดิฉันมีความต้องการจากใจจริง ที่จะช่วยอนุชนที่จะเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและทำตามวิธีของพระองค์

ในพระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้า มีข้อพระคัมภีร์บางตอน ที่พิเศษมากๆซึ่งมีความหมายกับดิฉันมากอยู่ในพระธรรมเยเรมีย์ 29:11 พระเจ้าตรัสว่า “เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสวัสดิภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกขภาพ เพื่อจะให้อนาคตและความหวังใจแก่เจ้า”

นี่เป็นความจริงแท้แน่นอน ดิฉันยังคงต่อสู้กับนิสัยเก่าๆและการคิดที่ผิดๆอยู่ทุกวัน ดิฉันต้องทำตามสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้าบอกดิฉันเพื่อชีวิตของดิฉัน แต่ ทุกครั้งที่ดิฉันไว้วางใจพระเจ้า ดิฉันพบว่า พระองค์ทรงสัตย์ซื่อ – พระองค์ทรงประทานความหวังใจและทรงประทานอนาคตให้ดิฉัน ถ้าคุณแม่ของดิฉันไม่ได้ฝืนอย่างนั้น ดิฉันคงจะไม่มีอนาคตอะไรเลย

บัวขาบ: คุณ**พิมพ์ไสว**คะ คุณมีอะไรที่อยากจะพูดกับคนที่ถูกรับมาเป็นบุตรบุญธรรมจากสถานการณ์ที่เลวร้ายมาสู่ชีวิตใหม่ไหมคะ

พิมพ์ไสว: ค่ะ แน่นอนว่า สิ่งที่สำคัญคือ เราต้องรู้ว่าตัวตนที่แท้จริงของเราเป็นอย่างไรเพื่อเดินตามความฝันและเดินสู่ทางใหม่ที่ดีกว่า ไม่ใช้คิดแต่เพียงว่าครอบครัวที่ให้กำเนิดคือใคร และทำไมพวกเขาถึงทำกับเราแบบนี้

พระเจ้าทรงเป็นพระผู้สร้างของเรา ซึ่งหมายความว่า ถ้าชีวิตคุณแหลกสลายไป พระองค์เป็นผู้เดียวเท่านั้นที่จะซ่อมแซมคุณได้ จงหันกลับมาหาพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่บอกคุณได้ว่าตัวตนจริงๆของคุณคือใคร และคุณมีความหมายกับใครอย่างแท้จริง และพระองค์ทรงเป็นผู้เดียวเท่านั้นที่สามารถช่วยให้คุณยกโทษให้คนที่ทำร้ายคุณในอดีต

ยังมีข้อพระคัมภีร์ที่พิเศษอีกตอนหนึ่ง ในพระธรรมเอเฟซัส บทที่ 1 คุณ**บัวขาบ**ช่วยอ่านให้เราฟังได้ไหมคะ

บัวขาบ: ได้แน่นอนค่ะ พระคัมภีร์ตอนนี้กล่าวไว้ว่า (ข้อ 4) “พระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก... (ข้อ 5) พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ด้วยความรักก่อนตามที่ชอบพระทัยพระองค์ ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์”

พิมพ์ไสว: ดิฉันยอมรับการถูกรับเป็นบุตรบุญธรรมฝ่ายโลกของดิฉันได้ง่ายขึ้น เพราะดิฉันรู้ว่า พระเจ้าทรงรับดิฉันเป็นบุตรของพระองค์ พระคัมภีร์ยังบอกด้วยว่า “การรับเราเป็นบุตรทำให้พระองค์มีความยินดีอย่างยิ่ง”

นี่หมายความว่า พระองค์ต้องการดิฉัน พระองค์ทรงเลือกที่จะทำให้ดิฉันเป็นบุตรของพระองค์ ช่างเหมือนกับเรื่องซินเดอเรล่า ตอนนี้ดิฉันเป็นลูกของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่

บัวขาบ: อะไรที่ช่วยให้คุณพิมพ์ไสวยกโทษให้ครอบครัว ทั้งๆที่คุณถูกปฏิเสธ ค่ะ

พิมพ์ไสว: การให้อภัยเกิดจากความเข้าใจของดิฉันว่า ถ้าคนไม่มีความสัมพันธ์กับพระเจ้า เขาก็จะไม่เข้าใจว่าความรักที่แท้จริงคืออะไร ดังนั้น เมื่อเขาไม่มีความรักของพระเจ้าในจิตใจของเขา เขาก็ไม่สามารถให้ความรักแบบนั้นแก่ดิฉันได้ เขาทำให้ตัวเขาเองว่างเปล่า และไม่มีความรักของพระเจ้าเติมเต็มในจิตใจ จึงทำให้เขาไม่สามารถรักดิฉัน

ความรักของพระเจ้าต่างจากความรักอื่น ความรักของพระองค์ไม่มีวันสิ้นสุด พระเยซูเองทรงทนทุกข์กับการถูกกล่าวร้าย เจ็บปวด และการถูกปฏิเสธที่บนไม้กางเขน ดังนั้น พระองค์ทรงเข้าใจถึงความเจ็บปวดที่เราประสบอยู่ พระเยซูทรงทนทุกข์ทรมานบนไม้กางเขนแทนที่ของเรา เพื่อทำให้เราเป็นคนที่สมบูรณ์ดีพร้อม

เมื่อดิฉันเข้าใจความรักของพระเจ้า ซึ่งเยียวยาจิตใจที่แหลกสลายของดิฉัน ทำให้ดิฉันเข้าใจ และยกโทษให้ครอบครัวของดิฉันได้

ยังจำบันทึกประจำวัน ที่ดิฉันเก็บไว้ได้ไหมคะ เมื่อดิฉันกลับไปพลิกดู ปรากฏว่ามีช่องว่างขนาดใหญ่ ตอนแรกของบันทึกแสดงให้เห็นชีวิตของดิฉันเต็มไปด้วยความมืดมิดสิ้นหวังมากเพียงไร แต่หลังจากช่องว่างนั้น ดิฉันมองเห็นวิธีที่พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของดิฉัน ดิฉันได้รับประสบการณ์ชีวิตใหม่ที่มีความหวัง คุณเองก็สามารถมีประสบการณ์นี้ได้เช่นเดียวกัน

เรื่องของดิฉันจบลงอย่างมีความสุขมาก เป็นการจบอย่างมีความสุขตลอดไป เรื่องราวชีวิตของคุณสามารถจบอย่างมีความสุขตลอดไปได้เช่นเดียวกัน ถ้าคุณมอบชีวิตของคุณไว้กับพระเจ้าค่ะ

แอน: ขอบคุณ คุณพิมพ์ไสวและคุณกุ้งที่ มาเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตที่มีประโยชน์และข้อคิด ให้เราฟังในวันนี้ค่ะ

พิมพ์ไสว: ด้วยความยินดี และขอบคุณค่ะที่ให้ดิฉันมาร่วมรายการด้วยนะค่ะ

กุ้ง: ดิฉันด้วยค่ะ

บัวขาบ: หากคุณเป็นผู้ที่ติดตามพระเยซูเหมือนเรา คุณสามารถร่วมมือกับผู้หญิงหลายพันคนทั่วโลกที่กำลังอธิษฐานต่อพระเจ้าทุกวันสำหรับผู้หญิงคนอื่น โดยคุณสามารถเขียนมาหาเราได้ที่สถานีนี้ และขอรับปฏิทินอธิษฐานจากเราได้ (บอกที่อยู่) หากคุณมีอินเตอร์เน็ต คุณสามารถเข้าไปในเว็บไซต์ www.projecthannah.org และคลิกที่ “หัวข้ออธิษฐานสำหรับวันนี้” (Today’s Prayer)

แอน: เรายินดีรับฟังเรื่องราวจากชีวิตของคุณเสมอ และเราจะอธิษฐานเผื่อคุณโดยเฉพาะ คุณสามารถติดต่อเราได้ที่…

บัวขาบ: สำหรับวันนี้ ขอพระเจ้าอวยพรคุณ

บัวขาบ/แอน : สวัสดีค่ะ

© สงวนลิขสิทธิ์ ทรานส์เวิร์ล เรดิโอ 2013